

Så lad os nu gribe i egen barm og tage fat i det. Lad os sikre, at vi med jævne mellemrum får taget de oprydninger, der er nødvendige, når tingene er sneet til, for når vi har de konkrete forslag om nu at gøre sådan eller sådan, er der ordførere – det kan være os selv, det kan være partiføller, det kan være andre, som i det mindste udgør et flertal – som kan finde mange gode argumenter for at gennemføre den ene eller den anden konkrete foranstaltning.

Vi skal passe på, at der ikke kommer et eller andet rituelt over denne oprydning. Et eller andet sted minder det mig om skriftemålet i den katolske kirke, hvor man en gang imellem går hen og får syndsforladelse, tror man da – det får man måske også, det er jeg ude af stand til at vurdere – ved at skrifte sine synder. Eller det minder mig vores egne forgængeres, vores hedenske forfædres rituelle offerhandlinger.

Den karakter skal det her jo ikke have. Derfor er det meget vigtigt, at vi for eksempel nu her i dag får en konkret gennemgang fra erhvervsministeren, og at vi får et meget generelt, overordnet formuleret tilsagn fra statsministeren om, at det vil den siddende regering lægge stor vægt på, og at vi så her i Folketinget formentlig enstemmigt – jeg ved ikke helt, hvad Enhedslisten vil gøre – men i hvert fald med et kolossalt stort flertal kan vedtage en dagsorden, som indeholder nogle helt konkrete mål.

Jeg skal ikke stå og læse op af den. Det har fru Mimi Jakobsen allerede gjort på fortrinlig vis, og da vi selv er medforslagsstillere, synes vi også, det er en god dagsorden. Der er måske lige ét aspekt, vi kunne have ofret lidt mere opmærksomhed, måske to; det skal ikke ses som en kritik, men som en fælles reminder, der måske er et lige så godt dansk ord, som *bøvl* er det, altså en gensidig opfordring til, at vi husker hinanden på det. Jeg taler om EU-aspektet; der er mange af disse administrative byrder, som vi i det danske Folketing i mindre og mindre grad har indflydelse på. Det kan være, vi kan have indflydelse på det; der kan være nogle embedsmænd undervejs i forhandlingerne, som har indflydelse på det. Europaudvalget kan også have en vis indflydelse derpå. Men alligevel må vi jo huske, at vi dér er inde i et stort samarbejde, der i visse sammenhænge kan virke som en stor maskine, som det kan være svært at styre, og der kan meget let derfra udgå initiativer til en overdreven detailregulering på trods af subsidiaritetsprincippet eller nærhedsprincippet, eller hvad vi skal kalde det.

Så der er et aspekt, som vi ikke har med i den her dagsorden, og som vi ikke må glemme.

Det andet var noget af det, som fru Mimi Jakobsen var inde på i et af sine indlæg, og som jeg kan bakke helt op på Det Radikale Venstres vegne. Det er spørgsmålet om den almindelige borger, som i og for sig ikke er en del af erhvervslivet, men som ofte møder det offentlige i dagligdagen som et eller andet, der pålægger én en masse voldsomme byrder, og det kan godt medvirke til at formindske det velfærdsindtryk, som man gerne skulle have.

Nu har regeringen jo for nogen tid siden lanceret »Danmark som foregangsland«, den lille røde, som så skal følges op af en række konkrete initiativer, mere konkrete i hvert fald. Og det ville da være godt, om Danmark også på dette område kunne tegne en fin profil og blive en slags foregangsland. Og denne dagsorden lægger jo op til, at vi jævnlige skal vende tilbage til det.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil starte med at sige tak til CD, fordi de har rejst debatten her i dag.

Erhvervsministeriet har regnet ud, at et enkeltmandsfirma skal bruge 16 dage om året til at udfylde papirer for det offentlige. Hvis man har imellem 20 og 50 ansatte, kræver det en fuldtidsansat bare til at udfylde skemaer for det offentlige. Og det er jo altså kun statistikker, det er jo ikke lønregnskab, skatteregnskab osv., for så kommer vi op på et større antal. Jeg tror faktisk, at det er nogle korrekte udregninger.

I 1970 startede jeg som selvstændig mekaniker og havde konstant to-tre svende i arbejde, indtil jeg blev fuldtidspolitiker midt i 1980'erne. Så jeg har faktisk haft 15 år, hvor jeg skulle lave ATP, AER, feriepenge og løn foruden altså regninger og moms osv. – altså fra 1970 til 1985, sådan cirka.

Det var et kæmpearbejde. Der var otte forskellige ting, vi skulle regne ud, og det foregik altid om søndagen og om aftenen; der var jo ikke råd til, at man kunne ansætte en medarbejder eller revisor til det på så lille et værksted.

Man skulle jo næsten også være en lille smule naiv, for ikke at sige tosset, for at gide stå om aftenen og om søndagen og lave sådan nogle ting, for min årsindtægt var ikke større end svendenes, og svendenes var faktisk ikke større end den, som de, der gik på understøttelse eller hævdede bistandshjælp, fik. Det er jo også derfor, det rent faktisk går lidt skidt i Danmark. Der er for få, der gider det *bøvl*, som det er.